גוט יום טוב אלע אידן. עס שטייט איז די הייליגע תורה אין די קריאה פון דעם זיבעטן טאג פון פסח: "נחית בחסדך עם זו וכו'" מיט אייער חסד האט איר אונז געפירט. (שמות טו,יג) דער פסוק רעדט דא פון דעם אויבערשטענ'ס השגחה איבער די אידן. אז לאמיר אביסל רעדן פון דער ענין פון השגחה פרטית.

מיר זענען דער אויבערשטער'ס פאלק אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: "...והייתם לי סגלה מכל העמים וכו'" (שמות יט,ה) אזוי ווי א מענטש טוט כסדר אנרירן זיין טיירע טאש זייגער צו זיין זיכער אז ער האט עס נישט פארלוירן, אזוי טוט דער אויבערשטער כסדר משגיח זיין אויף דעם אידישען פאלק. די אידן זענען א חשובה זאך "בעיני ה'", ווייל ה' יתברך האט אונז ממנה געווען צו מקיים זיין זיין הייליגע תורה, און דערפאר טוט דער אויבערשטער כסדר משגיח זיין אויף אונז.

ווי מער מען גלייבט אז אלעס איז השגחה פרטית קען מען מער זיין בשמחה, ווייל אויב אזוי, האט מען נישט קיין דאגות. לאמיר יעצט פארציילען די פאלגענדע מעשה, א מעשה וואס גייט מחזק זיין אמונה אין די ענין פון השגחה פרטית.

א פרייער איד פון ארץ ישראל איז געקומען אמאל וואוינען דא אין ניו יארק מיט דער משפחה. דער איד איז געפארן קיין אמעריקע נאר וועגן פרנסה, ער האט געפלאנט צוריק צו פארן נאך אפאר יאר. אבער דער אויבערשטער האט געהאט אנדערע פלענער פאר אים און זיין משפחה.

איין זונטאג, באלד נאכדעם וואס זיי זענען געקומען וואוינען דא, איז דער טאטע מיט דער משפחה און דריי קינדער ארויסגעפארן אויף א "טריפ" אינעם בערג פון ניו יארק. פלוצלינג, איז דאס וועטער שלעכט געווארן, און עס האט אנגעהויבען צו רעגענען שטארק. דער טאטע האט נישט אזוי גוט געקענט דעם וועג, ווייל ער איז קוים געקומען וואוינען דא. פלוצלינג האט דער טאטע פארלוירען קאנטראל פונעם קאר, און דער קאר איז געפלויגען אראפ פונעם בארג. די טאטע און מאמע וואס האבן זיך נישט צוגעבינדן מיט "סיט–בעלטס" זענען ארויסגעווארפן געווארן פונעם קאר, און זיי האבן פערלוירען זיירע "הכרה". די דריי יונגע קינדער זענען געבליבן אינעם קאר.

ווען די מאמע איז צוריקגעקומען צו, האט זי ארומגעקוקט און געזען אז איר מאן איז געלעגן שטיל אויפן ערד. די מאמע האט געזען אז דער קאר איז געשטאנען אויפ'ן זייט פונעם בארג . די מאמע האט נאר געטראכט וועגן די דריי קליינע קינדער וואס זענען געווען אין דעם קאר. דער קאר איז געווען אויפן זייט פונעם בארג, און עס האט זיך אנגעהויבען צו שאקלען, כאילו עס גייט באלד אינגאנצן אראפאלען פון דעם בארג.

די מאמע איז שנעל געגאנגען צו דעם קאר און ארויסגענומען צווי פון די קינדער. אבער ליידער, איינער פון די קינדער איז געווען אין א "בייבי סיט" אין דער "בעק" פונעם קאר, און די מאמע האט נישט געקענט צוקומען צו דעם קינד. די מאמע האט פרובירט צו עפענען דעם טיר, אבער זי האט נישט געקענט צוליב דעם דעמאדזש פון דעם עקסידענט. די מאמע האט נאך אמאל פרובירט צו ארויסנעמען דעם קינד, אבער זי האט פשוט נישט געקענט אים דערגרייכן, אירע הענט זענען נישט גענוג לאנג געווען! די מאמע האט געהאלטן ביי יאוש, אבער מיט אלע כוחות הגוף והנפש האט זי נאכאמאל פרובירט צו ארויסנעמען דעם קינד.

הפלא ופלא, זי האט מצליח געווען ארויסצונעמען דעם קינד! די מאמע האט נישט געקענט משיג זיין ווי זי האט געקענט דערגרייכן דעם קינד!

נעבאך האט דער טאטע צוריקגעגעבן זיין נשמה ביים עקסידענט. ב"ה אז גארנישט איז געשען צו די קינדער. די מאמע איז געווען דריי חדשים אין שפיטאל און זי האט געהאט אסאך אפעראציעס. ווען די מאמע איז געווען אין שיפיטאל, האט זי דורכגעגאנגען די פאסירונגען נאכאמאל און נאכאמאל. די מאמע האט נישט געקענט משיג זיין ווי זי האט געקענט דערגרייכן דעם קינד. זי האט אנגעהויבען צו גלייבען אז עס איז געווען א מלאך, ווייל על פי דרך הטבע, איז עס פשוט נישט געווען מעגליך צו דערגרייכן אזוי ווייט! בקיצור, די מאמע איז געווארן א בעלת תשובה.

די מאמע איז צוריקגעפארן מיט איר דריי קינדערלעך קיין ארץ ישראל. זי האט געשיקט דעם קינדער צו לערנען אין פרומע מוסדות. וויבאלד די קינדער האבן קיינמאל נישט געהאט קיין ריכטיגע אידישע חינוך, איז עס געווען גאר שווער פאר די קינדער צו מצליח זיין אין לימודי קודש. פאר איין יונגל, דער צען יעריגער "עמי", איז עס געווען מער שווער ווי די אנדערע, ווייל ער האט קיינמאל נישט געלערנט קיין גמרא.

איין טאג, עמי איז אהיימגעקומען מיט זיין פנים נאס פון טרערן. די מאמע האט אים געפרעגט פארוואס ער וויינט אזוי שטארק. האט ער געענפערט: "מחר יש לי מבחן על הפרק החמישי של מסכת בבא קמא. ואני לא מבין את הגמרא. אני לא יכול להצליח!" ("מארגען האב איך א בחינה אויפ'ן פונפטען פרק אין בבא קמא. איך פארשטיי נישט די גמרא, איך קען נישט מצליח זיין!)

די מאמע האט פרובירט אים צו בארוהיגען, אבער זי האט נישט אזוי מצליח געווען. עמי האט געפילט אביסל בעסער, אבער זיין פנים איז נאכאלץ געווען נאס ווען ער איז געגאנגען שלאפען.

אינדערפרי, איז עמי אויפגעשטאנען מיט א גרויסן שמייכעל. די מאמע האט זיך געוואונדערט, וואס איז געשען ביי נאכט אז דער יונגל זאל אויפשטייען אזוי פריילעך.

"אמא," האט עמי אנגעהויבן צו זאגן, "איך האב נעכטן געחלומ'ט א גוטע חלום, און יעצט בין איך זיכער אז איך גיי מצליח זיין. איך האב געחלומ'ט פון טאטי! אינעם חלום בין איך געגאנגען מיט טאטי אויפן וועג. איך האב געזאגט פאר טאטי אז מיר זענען אלע געווארן בעלי תשובה. טאטי האט מיר געענפערט: 'יא, איך ווייס. ווען איר זענט געווארען ערליך, האט מען מיר ארייגעלאזט אין גן עדן.'"

"נאכדעם," האט עמי פארציילט ווייטער, "האב איך געזאגט צו טאטי, אז מארגען האב איך א גרויסע בחינה אויף בבא קמא. טאטי האט מיך געענפערט: 'די פרק גמרא וואס דו לערנסט איז די זעלבע וואס איך לערן יעצט אין הימעל.' נאכדעם האט טאטי מיר געלערנט די גאנצע פרק גמרא. וועגן דעם ווייס איך אז איך גיי מצליח זיין!" עמי'ס רבי אין חדר איז געווען מוראדיק צופרידען מיט עמי, ווייל ער האט בעקומען 100% אויפן בחינה!

מען דארף נאר עפענען די אויגען צו זען אז עס איז דא א באשעפער אויפן וועלט וואס פירט אלעס. גוט יום טוב אלע אידן.